

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ
ΤΟ ΠΑΘΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

ΑΓΓΕΛΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: PASSION
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγγελοι (Βιβλίο 3) – Το πάθος
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Τασούλα Μανταίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Carlino
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνη Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Tinderbox books, LLC και Lauren Kate, 2011
© Εικονογράφησης εξωφύλλου:
Fernanda Brussi Gonçalves και Rebecca Roeske
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-283-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

*Για τους Μ και Τ,
Heaven-Sent Messengers*

*Κι αν αποτύχεις να με πιάσεις στην αρχή μην απελπίζεσαι,
Αν με χάσεις σ' ένα μέρος, ψάξε με αλλού,
Έχω σταματήσει κάπου και θα σε περιμένω.*

ΟΥΟΛΤ ΟΥΙΤΜΑΝ: *Το τραγούδι του εαυτού μου*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΝΤΑΡΚ ΧΟΡΣ

ΛΟΥΙΣΒΙΛ, ΚΕΝΤΑΚΙ • 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009

Ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Η μεγάλη πόρτα άνοιξε διάπλατα. Ποδοβολητό από οπλές αλόγων αντήχησε στον ιππόδρομο σαν το άγριο ξέσπασμα της καταιγίδας.

«Εμπρός, λοιπόν!»

Η Σοφία Μπλις διόρθωσε το γείσο του καπέλου της. Το χρώμα του ήταν απαλό μοβ, με διάμετρο εβδομήντα εκατοστών, φτερό και βέλο από σιφόν που κάλυπτε το πρόσωπό της· αρκετά μεγάλο ώστε να φαίνεται αυθεντική λάτρις των ιπποδρομιών, αλλά όχι τόσο κραυγαλέο ώστε να τραβήξει υπερβολικά την προσοχή.

Τρία καπέλα που είχαν γίνει ειδική παραγγελία από το ίδιο κατάστημα κατασκευής καπέλων στο Χίλτον Χεντ για τον αγώνα εκείνη τη μέρα. Το ένα –απαλό κίτρινο μπονέ– κάλυπτε το κατάλευκο κεφάλι της Λίρικα Κρισπ, που καθόταν στα αριστερά της μισ Σοφία και απολάμβανε ένα σάντουιτς με κορν μπιφ. Το άλλο –πράσινο ψάθινο καπέλο σαν τον αφρό της θάλασσας με μία φαρδιά πουά κορδέλα– στεφάνωνε την κατάμαυρη κόμη της Βίβινα Σόουλ, που καθόταν, προσποιη-

τά σεμνή με τα λευκά γαντοφορεμένα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος, στα δεξιά της μς Σοφία.

«Υπέροχη μέρα για αγώνα», είπε η Λίρικα. Στα 136 της, ήταν η νεότερη των Πρεσβύτερων των Ισμαηλιτών. Σκούπισε ένα λεκέ από μουστάρδα στην άκρη του στόματός της. «Το πιστεύετε ότι είναι η πρώτη μου φορά στον ιππόδρομο;»

«Σσας», είπε πνιχτά η μς Σοφία.

Η Λίρικα ήταν τόσο επιπόλαιη. Η μέρα δεν είχε καμία σχέση με τους αγώνες, αντίθετα ήταν μία μυστική συνάντηση μεταξύ μεγάλων πνευμάτων. Εντάξει, τι κι αν τα υπόλοιπα μεγάλα πνεύματα δεν είχαν εμφανιστεί ακόμα; Θα έφταναν κάποια στιγμή· σ' αυτή την απόλυτα ουδέτερη τοποθεσία που όριζε η χρυσή τυπωμένη πρόσκληση που είχε λάβει η Σοφία από άγνωστο αποστολέα. Οι άλλοι θα εμφανίζονταν, θα αποκαλύπτονταν και θα κατέστρωναν μαζί ένα σχέδιο επίθεσης. Από στιγμή σε στιγμή. Έτσι ήλπιζε, τουλάχιστον.

«Υπέροχη μέρα, υπέροχος αγώνας», είπε ξερά η Βίβινα. «Κρίμα που το δικό μας άλογο σ' αυτό τον αγώνα δεν τρέχει σε ιππόδρομο σαν αυτές τις φοραδίτσες, ε Σοφία; Δύσκολο να στοιχηματίσουμε ποια θέση θα πάρει το καθαρόαιμό μας, η Λουσίνα».

«Σιωπή, είπα», ψιθύρισε η Σοφία. «Φάε τη γλώσσα σου και τις ιπποδρομικές σου γνώσεις. Παντού υπάρχουν κατάσκοποι».

«Είσαι παρανοϊκή», είπε η Βίβινα, προκαλώντας υστερικό χαχανητό στη Λίρικα.

«Είμαι η τελευταία σας ελπίδα», συνέχισε η Σοφία.

Κάποτε υπήρχαν πολλοί περισσότεροι – είκοσι τέσσερις Πρεσβύτεροι στην κορυφαία στιγμή των Ισμαηλιτών. Μία ομάδα θνητών, αθάνατων και μερικών αιώνιων, όπως η ίδια η Σοφία. Ένας άξονας γνώσης και πάθους και πίστης, με ένα σκοπό που τους ένωνε όλους: να επαναφέρουν τον κόσμο στην κατάσταση προ της Πτώσης, εκείνη τη σύντομη, λα-

μπρή στιγμή πριν από την πτώση των αγγέλων. Προς το καλύτερο ή το χειρότερο.

Ήταν γραμμένο, ξεκάθαρα σαν το φως της μέρας, στον κώδικα που είχαν συντάξει όλοι μαζί και είχαν υπογράψει ένας ένας: *Προς το καλύτερο ή το χειρότερο.*

Γιατί, ουσιαστικά, ήταν και τα δύο εξίσου πιθανά.

Κάθε νόμισμα είχε δύο πλευρές. Κορόνα και γράμματα. Φως και σκοτάδι. Καλό και...

Εντάξει, για το γεγονός ότι οι υπόλοιποι Πρεσβύτεροι δεν είχαν προετοιμαστεί και για τις δύο εκδοχές δεν ευθυνόταν η Σοφία. Τελικά, όμως, έμεινε εκείνη να κουβαλάει τον βαρύ σταυρό, όταν ένας ένας έστελνε το σημείωμα της παραίτησής του. *Οι σκοποί σας έχουν γίνει πολύ σκοτεινοί. Ή: Το επίπεδο της οργάνωσης έχει πέσει. Ή: Οι Πρεσβύτεροι έχουν παρεκκλίνει υπερβολικά απ' τον αρχικό κώδικα.* Το πρώτο κύμα επιστολών έφτασε, όπως ήταν αναμενόμενο, μέσα σε μία εβδομάδα απ' το περιστατικό μ' εκείνο το κορίτσι, την Πένιγουεδερ. Δεν μπορούσαν να το ανεχτούν, υποστήριζαν, αν και ήταν μόνον ο θάνατος ενός μικρού ασημαντού παιδιού. Μία απρόσεκτη στιγμή με ένα σπiléτο και ξαφνικά οι Πρεσβύτεροι τρέχουν φοβισμένοι, τρέμουν όλοι την οργή του Κλιμακίου.

Δειλοί.

Ο Σοφία δε φοβόταν το Κλιμάκιο. Καθήκον τους ήταν να επιτηρούν τους έκπτωτους όχι τους ενάρετους. Να φροντίζουν αγγέλους σαν τον Ρόλαντ Σπαρκς και την Αριάν Άλτερ. Όσο κάποιος δεν αποστατούσε απ' τον Παράδεισο, ήταν ελεύθερος να παρεκκλίνει λίγο. Οι απελπισμένοι καιροί, ουσιαστικά, απαιτούσαν κάτι τέτοιο. Η Σοφία είχε σχεδόν αλληθωρίσει διαβάζοντας τις φοβισμένες δικαιολογίες των υπόλοιπων Πρεσβυτέρων. Ακόμα, όμως, και αν *πράγματι* ήθελε να επιστρέψουν οι λιποτάκτες –κάτι το οποίο δεν επιθυμούσε– δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Η Σοφία Μπλινς –η βιβλιοθηκάριος του σχολείου που κά-

ποτε ήταν απλή γραμματέας στο Συμβούλιο των Ισμαηλιτών—ήταν τώρα το πιο υψηλόβαθμο στέλεχος ανάμεσα στους Πρεσβύτερους. Είχαν απομείνει μόλις δώδεκα. Και τους εννέα δεν μπορούσαν να τους εμπιστευτούν.

Έτσι, είχαν βρεθεί οι τρεις τους, εκείνη τη μέρα, με τα τεράστια παστέλ καπέλα τους, να βάζουν ψεύτικα στοιχήματα στον ιππόδρομο. Και να περιμένουν. Ήταν αξιολύπητο το πόσο χαμηλά είχαν πέσει.

Ένας αγώνας τέλειωσε. Ένα megάφωνο με παράσιτα ανακοίνωσε τους νικητές και τις προγνώσεις για τον επόμενο αγώνα. Τριγύρω τους, πλήθος απόμων, μεταξύ των οποίων και μεθυσμένοι, είτε ζητωκραύγαζαν είτε βούλιαζαν πιο βαθιά στις θέσεις τους.

Κι ένα κορίτσι, γύρω στα δεκαεννέα, με ξανθόλευκο κότσο, καφετιά καμπαρντίνα και σκούρα γυαλιά, ανέβαινε αργά τις αλουμινένιες κερκίδες, προς τους Πρεσβύτερους.

Η Σοφία σφίχτηκε. Τι έκανε αυτή εκεί;

Ήταν σχεδόν αδύνατον να πει προς τα πού κοίταζε το κορίτσι και η Σοφία προσπαθούσε πολύ για να μην την καρφώνει με το βλέμμα της. Όχι ότι είχε σημασία· το κορίτσι δεν μπορούσε να τη δει. Ήταν τυφλή. Αλλά τότε...

Η Απόκληρη κούνησε μία φορά το κεφάλι της προς τη Σοφία. Φυσικά... αυτοί οι ανόητοι έβλεπαν τη φλόγα της ψυχής των ανθρώπων να καίει. Ήταν θαμπή, αλλά η ζωτική δύναμη της Σοφία πρέπει να ήταν ακόμα ελαφρώς ορατή.

Το κορίτσι κάθισε στην άδεια σειρά μπροστά απ' τους Πρεσβύτερους, κοιτάζοντας τον ιππόδρομο και ξεφύλλιζε ένα χαρτί στοιχήματος που τα τυφλά της μάτια δεν μπορούσαν να δουν.

«Χαίρεται», η φωνή της Απόκληρης ακούστηκε αδιάφορη, δε γύρισε καν το κεφάλι της.

«Δεν έχω ιδέα τι κάνεις εσύ εδώ», είπε η Σοφία. Ήταν μια υγρή μέρα του Νοεμβρίου στο Κεντάκι, αλλά ένας κό-

μπρος ιδρώτα είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο μέτωπό της. «Η συνεργασία μας έλαβε τέλος όταν οι δικοί σου απέτυχαν να βρουν το κορίτσι. Και καμία πικρόχολη φλυαρία απ' αυτόν που αυτοαποκαλείται Φίλιπ δε θα μας κάνει να αλλάξουμε γνώμη». Η Σοφία έσκυψε μπροστά, πιο κοντά στο κορίτσι, και σούφρωσε τη μύτη της. «Όλοι ξέρουν ότι οι Απόκληροι δεν είναι άτομα εμπιστοσύνης...»

«Δεν είμαστε εδώ για να συνεργαστούμε μαζί σας», είπε η Απόκληρη, κοιτάζοντας κατευθείαν μπροστά. «Δεν ήσασταν παρά ένα όχημα που θα μας έφερνε πιο κοντά στη Λουσίντα. Εξακολουθούμε να μην ενδιαφερόμαστε να “συνεργαστούμε” μαζί σας».

«Κανείς δεν ενδιαφέρεται πια για την οργάνωσή σας».

Βήματα ακούστηκαν πάνω στις κερκίδες.

Το αγόρι ήταν ψηλό και αδύνατο, με ξυρισμένο κεφάλι και καμπαρντίνα ασορτί με του κοριτσιού. Τα γυαλιά του ήταν από αυτά τα φτηνά πλαστικά που βρίσκει κανείς στα περίπτερα.

Ο Φίλιπ γλίστρησε στο παγκάκι δίπλα ακριβώς στη Λίρικα Κρισπ. Όπως και το Απόκληρο κορίτσι, δεν έστρεψε το κεφάλι του να την κοιτάξει όταν μίλησε.

«Δεν απορώ που σε βρίσκω εδώ, Σοφία». Κατέβασε τα γυαλιά μέχρι τη μύτη του, αποκαλύπτοντας δύο άδεια άσπρα μάτια. «Απλώς απογοητεύομαι που δε σκέφτηκες να μου πεις ότι ήσουν κι εσύ καλεσμένη».

Η Λίρικα έπνιξε μια κραυγή, όταν είδε τις απαίσιες άσπρες κόγχες πίσω απ' τα γυαλιά του. Ακόμα και η Βίβινα έχασε την αυτοκυριαρχία της και έκανε λίγο προς τα πίσω. Η Σοφία έβραζε μέσα της.

Το Απόκληρο κορίτσι σήκωσε μία χρυσή κάρτα –την ίδια πρόσκληση που είχε λάβει και η Σοφία– και την κράτησε ανάμεσα στα δάχτυλά της.

«Λάβαμε αυτό».

Μόνο που η δική της πρόσκληση ήταν σαν να είχε γραφτεί σε Μπράιγ. Η Σοφία πήγε να την αγγίξει για να βεβαιωθεί, αλλά με μια γρήγορη κίνηση η κάρτα εξαφανίστηκε μέσα στην καμπαρντίνα του κοριτσιού.

«Ακούστε, τιποτένια πλάσματα. Εγώ σφράγισα τα αστροβέλη σας με το έμβλημα των Πρεσβύτερων. Δουλεύετε για μένα...»

«Διόρθωση», είπε ο Φίλιπ. «Οι Απόκληροι δε δουλεύουν για κανέναν, μόνο για τον εαυτό τους».

Η Σοφία τον είδε να γέρνει ελαφρώς το λαιμό του, κάνοντας ότι παρακολουθεί ένα άλογο στον ιππόδρομο. Της φαινόταν πάντα ανατριχιαστική αυτή η εντύπωση που έδιναν ότι έβλεπαν. Όταν όλοι ήξεραν ότι τους είχε τυφλώσει εκείνος με μία κίνηση του δαχτύλου του.

«Κρίμα που ήσασταν τόσο άχρηστοι και δεν την πιάσατε». Η Σοφία ένιωσε τη φωνή της να υψώνεται περισσότερο απ' όσο ήξερε ότι έπρεπε – τράβηξε την προσοχή ενός ηλικιωμένου ζευγαριού που διέσχιζε την εξέδρα. «Υποτίθεται ότι θα συνεργαζόμασταν», συνέχισε πνιχτά, «για να την κυνηγήσουμε κι εσείς... κι εσείς αποτύχατε».

«Δε θα είχε σημασία έτσι κι αλλιώς».

«Ορίστε;»

«Θα βρισκόταν και πάλι χαμένη στο χρόνο. Ήταν πάντα το πεπρωμένο της. Και οι Πρεσβύτεροι θα κρέμονταν και πάλι από μια κλωστή. Αυτό είναι το δικό σας».

Ήθελε να του ορμήσει, να τον στραγγαλίσει μέχρι τα μεγάλα άσπρα μάτια του να πεταχτούν απ' τις κόγχες. Το σιλήτο της την έκαιγε σαν να ήθελε να ανοίξει μια τρύπα μέσα απ' τη δερμάτινη τσάντα που κρατούσε στην αγκαλιά της. Μακάρι να ήταν ένα αστρόβελος. Η Σοφία πήγε να σηκωθεί απ' τη θέση της, όταν από πίσω τους ακούστηκε μια φωνή.

«Καθίστε, παρακαλώ», αντήχησε βροντερά. «Η συνάντησή πρόκειται να ξεκινήσει».

Η φωνή. Κατάλαβε αμέσως σε ποιον ανήκε. Ήρεμη και αυ-

ταρχική. Απόλυτα ταπεινωτική. Έκανε τις κερκίδες να τρέμουν.

Οι θνητοί που κάθονταν τριγύρω δεν αντιλήφθηκαν τίποτε, αλλά στο σβέρκο της Σοφία έφτασε ένα καυτό κύμα. Γαργάλησε το σώμα της και τη μούδιασε. Δεν ήταν συνηθισμένος φόβος. Ήταν ένας τρόμος που την παρέλυε και έκανε το στομάχι της να σφίγγεται. Τολμούσε να γυρίσει το κεφάλι της;

Μία απειροελάχιστη κλεφτή ματιά με την άκρη του ματιού της αποκάλυψε έναν άντρα με καλοραμμένο μαύρο κοστούμι. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν κομμένα κοντά κάτω απ' το μαύρο καπέλο του. Το πρόσωπο, ευγενικό και γοητευτικό, δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο. Καλοξυρισμένος, με ίσια μύτη, καστανά μάτια που της ήταν οικεία. Κι όμως, η μισ Σοφία δεν τον είχε ξαναδει ποτέ. Παρ' όλα αυτά, κατάλαβε ποιος ήταν, το ένιωθε μέχρι το μεδούλι των οστών της.

«Πού είναι ο Καμ;» ρώτησε η φωνή πίσω τους. «Έλαβε κι εκείνος πρόσκληση».

«Πιθανότατα παίζει τον Θεό μέσα στους Προάγγελους. Όπως και οι υπόλοιποι», ξεφούρνισε η Λίρικα.

Η Σοφία της έδωσε μια ξυλιά.

«Παίζει τον Θεό, είπες;»

Η Σοφία έσαξε τις κατάλληλες λέξεις που θα διόρθωναν μια τέτοια γκάφα.

«Αρκετοί από τους άλλους ακολούθησαν τη Λουσίντα πίσω στο χρόνο», απάντησε τελικά. «Μαζί και δύο Νεφιλίμ. Δεν είμαστε σίγουροι πόσοι άλλοι».

«Θα μπορούσα να ρωτήσω», είπε η φωνή, που ξαφνικά ήταν ψυχρή σαν παγάκι, «γιατί κανένας από εσάς δεν επέλεξε να την ακολουθήσει;»

Η Σοφία με δυσκολία ανάσαινε και κατάπινε. Οι πιο ενστικτώδεις κινήσεις είχαν μπλοκαριστεί απ' τον πανικό της.

«Δεν μπορούμε ακριβώς να... Δεν έχουμε ακόμα τις ικανότητες να...»

Το Απόκληρο κορίτσι τη διέκοψε.

«Οι Απόκληροι βρίσκονται στη διαδικασία να...»

«Σιωπή», διέταξε η φωνή. «Να λείπουν οι δικαιολογίες σας. Δεν έχουν πια σημασία, όπως δεν έχετε ούτε εσείς».

Για αρκετή ώρα, όλοι παρέμειναν σιωπηλοί. Ήταν τρομαχτικό το να μην ξέρουν πώς να τον ευχαριστήσουν. Όταν επιτέλους μίλησε, η φωνή του ήταν πιο απαλή αλλά εξίσου φονική.

«Διακυβεύονται πάρα πολλά. Δεν μπορώ να αφήσω τίποτε άλλο στην τύχη».

Πάυση.

Στη συνέχεια, πρόσθεσε απαλά:

«Ήρθε η στιγμή να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου».

Η Σοφία έπνιξε την κραυγή της για να κρύψει τον τρόμο της. Δεν μπορούσε, όμως, να σταματήσει τους σπασμούς του κορμιού της. Θα εμπλεκόταν άμεσα ο ίδιος; Ήταν, πραγματικά, η πιο φριχτή προοπτική. Δεν μπορούσε να φανταστεί να συνεργάζεται *μαζί του* για...

«Όλοι οι υπόλοιποι θα μείνετε μακριά», συμπλήρωσε η φωνή. «Τέλος».

«Μα...» έγινε κατά λάθος, αλλά η λέξη ξέφυγε απ' τα χείλη της Σοφία. Δεν μπορούσε να την πάρει πίσω. Μα όλες οι δεκαετίες των κόπων της; Όλα τα σχέδιά της; Τα σχέδιά της!

Αυτό που ακολούθησε ήταν ένας μακρόσυρτος βρυχηθμός που τράνταξε τη γη.

Η δόνησή του διαπέρασε τις κερκίδες και ήταν σαν να ταξίδεψε σε ολόκληρο τον ιππόδρομο σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Η Σοφία ζάρωσε. Ο ήχος ήταν σχεδόν λες και όρμησε *καταπάνω της*, μέσα απ' το δέρμα της και μέχρι τους πιο κρυφούς πόρους της. Ένιωσε λες και η καρδιά της γινόταν θρύψαλα.

Η Λίβια και η Βίβινα κόλλησαν πάνω της, με τα μάτια σφραγισμένα. Ακόμα και οι Απόκληροι ρίγησαν.

Τη στιγμή ακριβώς που η Σοφία πίστευε ότι ο ήχος δε θα

σταματούσε ποτέ, ότι θα την αποτελείωνε, ο βρυχηθμός έδωσε τη θέση του σε μιαν απόλυτη, ακίνητη ησυχία.

Για μία στιγμή.

Αρκετή ώρα ώστε να κοιτάξει γύρω της και να διαπιστώσει ότι το υπόλοιπο πλήθος στον ιππόδρομο δεν είχε ακούσει τίποτε απολύτως.

Εκείνος της ψιθύρισε στο αυτί:

«Ο χρόνος σου σ' αυτή την επιχείρηση έχει λήξει. Μην τολμήσεις να μπλεχτείς στα πόδια μου».

Κάτω, στο βάθος, αντήχησε άλλος ένας πυροβολισμός. Η φαρδιά πύλη άνοιξε άλλη μία φορά με κρότο. Μόνο που τώρα το ποδοβολητό των οπλών στη σκόνη ήταν ουσιαστικά μηδαμινό, σαν την ανάλαφρη βροχή πάνω στη φυλλωσιά των δέντρων.

Πριν προλάβουν τα άλογα να περάσουν τη γραμμή της αφετηρίας, η μορφή πίσω τους είχε εξαφανιστεί, αφήνοντας μόνο τα μαύρα σαν κάρβουνο σημάδια από οπλές χαραγμένα στα σανίδια της εξέδρας.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΥΡΑ

ΜΟΣΧΑ • 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1941

Λουσίντα!

Οι φωνές έφταναν στα αυτιά της μέσα από το πηχτό σκοτάδι.

Έλα πίσω!

Περίμενε!

Τις αγνόησε και συνέχισε να προχωράει. Το όνομά της αντηχούσε στους σκοτεινούς τοίχους του Προάγγελου, στέλνοντας γλώσσες φωτιάς στο δέρμα της. Ήταν η φωνή του Ντάνιελ ή του Καμ; Της Αριάν ή της Γκάμπι; Ήταν ο Ρόλαντ που την παρακαλούσε να γυρίσει πίσω ή ο Μάιλς;

Οι φωνές γίνονταν όλο και πιο δυσδιάκριτες μέχρι που η Λους δεν μπορούσε πια να τις ξεχωρίσει καθόλου: καλό ή κακό. Εχθρός ή φίλος. Θα έπρεπε να είναι πιο εύκολο να τις διακρίνει, αλλά τίποτα δεν ήταν πια εύκολο. Όλα όσα κάποτε ήταν άσπρα ή μαύρα, τώρα μπερδεύονταν και γίνονταν γκριζα.

Φυσικά, και οι δύο πλευρές συμφωνούσαν σε ένα πράγμα: όλοι ήθελαν να τη βγάλουν απ' τον Προάγγελο. Για τη δική της ασφάλεια, θα υποστήριζαν.

Όχι ευχαριστώ.

Όχι τώρα.

Όχι όταν είχαν διαλύσει την αυλή του πατρικού της, την είχαν μετατρέψει σε άλλο ένα απ' τα σκονισμένα πεδία μάχης τους. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τα πρόσωπα των γονιών της χωρίς να θέλει να γυρίσει πίσω – αν και δεν είχε ιδέα πώς μπορούσε να γυρίσει πίσω μέσα από τον Προάγγελο, βέβαια. Άλλωστε, ήταν πολύ αργά. Ο Καμ είχε προσπαθήσει να τη σκοτώσει. Ή τουλάχιστον να σκοτώσει αυτό που νόμιζε ότι ήταν εκείνη. Και ο Μάιλς την είχε σώσει, αλλά ακόμα κι αυτό δεν ήταν απλό. Είχε καταφέρει να δημιουργήσει την προβολή της μόνο και μόνο επειδή ενδιαφερόταν γι' αυτήν *υπερβολικά*.

Και ο Ντάνιελ; Νοιαζόταν αρκετά; Δεν μπορούσε να καταλάβει.

Στο τέλος, όταν την είχε πλησιάσει ο Απόκληρος, ο Ντάνιελ και οι άλλοι κοίταζαν τη Λους σαν να ήταν εκείνη που τους χρωστούσε κάτι.

Είσαι η είσοδός μας στον Παράδεισο, της είχε πει ο Απόκληρος. *Το τίμημα*. Τι σήμαινε αυτό; Μέχρι πριν από δύο εβδομάδες δεν ήξερε καν την ύπαρξη των Απόκληρων. Κι όμως, ήθελαν κάτι από αυτήν, και το ήθελαν αρκετά ώστε να πολεμήσουν τον Ντάνιελ γι' αυτό. Πρέπει να είχε κάποια σχέση με την κατάρτα, εκείνη που έκανε τη Λους να μετενσαρκώνεται ξανά και ξανά. Τι πίστευαν, όμως, ότι μπορούσε να κάνει η Λους;

Να ήταν άραγε η απάντηση θαμμένη κάπου εκεί μέσα;

Το στομάχι της ανακατευόταν, καθώς κουτρουβαλούσε μέσα στην παγερή σκιά, βαθιά μέσα στο χάσμα του σκοτεινού Προάγγελου.

Λους...

Οι φωνές είχαν αρχίσει να εξασθενούν και να γίνονται πιο αχνές. Πολύ σύντομα ήταν απλώς ψίθυροι. Σχεδόν σαν να τα είχαν παρατήσει. Μέχρι που...

Άρχισαν να δυναμώνουν ξανά. Πιο δυνατές και πιο καθαρές.

Λους...

Όχι. Έκλεισε τα μάτια της σφιχτά, προσπαθώντας να τις διώξει.

Λουσίντα...

Λούσι...

Λουσία...

Λούσκα...

Κρύωνε και ήταν κουρασμένη και δεν ήθελε να τις ακούει. Για μία φορά τουλάχιστον, ήθελε να την αφήσουν ήσυχη.

Λούσκα! Λούσκα! Λούσκα!

Τα πόδια της χτύπησαν κάτι με ένα γκουπ.

Κάτι πολύ, πολύ κρύο.

Στεκόταν σε στέρεο έδαφος. Ήξερε ότι δεν κουτρουβαλούσε πια, παρόλο που δεν έβλεπε τίποτα μπροστά της παρά μόνο το σεντόνι του σκοταδιού. Μετά κοίταξε τα αθλητικά της.

Και ξεροκατάπιε.

Ήταν χωμένα σε ένα πάπλωμα από χιόνι που έφτανε μέχρι τη μέση των αυτραγάλων της. Η ψύχρα που είχε συνηθίσει –το σκοτεινό τούνελ μέσα στο οποίο ταξίδευε, από την πίσω αυλή του πατρικού της στο παρελθόν της– έδινε σιγά σιγά τη θέση του σε κάτι άλλο. Κάτι ταραχώδες και απίστευτα παγωμένο.

Την πρώτη φορά που είχε μπει η Λους σε έναν Προάγγελο –και είχε φτάσει από τον κοιτώνα της στο Σόρλαϊν στο Λας Βέγκας– ήταν με τους φίλους της, τη Σέλμι και τον Μάιλς. Στο τέλος της διαδρομής είχαν βρει ένα σύνορο: μία σκοτεινή, σκιώδη κουρτίνα ανάμεσα σ' αυτούς και την πόλη. Επειδή ο Μάιλς ήταν ο μόνος που είχε διαβάσει το βιβλίο για το πώς χρησιμοποιούσε κάποιος τους Προάγγελους, είχε αρχίσει να στροβιλίζει τον Προάγγελο με μία κυκλική κίνηση μέχρι που η κολλώδης μαύρη σκιά τραβήχτηκε. Η Λους δεν ήξερε τότε ότι αυτοσχέδιαζε.

Αυτή τη φορά δεν υπήρχε εμπόδιο. Ίσως επειδή ταξίδευε μόνη, μέσα σε έναν Προάγγελο τον οποίο είχε καλέσει με τη δική της, ισχυρή θέληση. Αλλά η έξοδος ήταν τόσο εύκολη.

Σχεδόν υπερβολικά εύκολη. Το βέλο του σκοταδιού απλώς γλίστρησε στο πλάι.

Μία παγωμένη ριπή τη διαπέρασε και έκανε τα γόνατά της να μουδιάσουν απ' το κρύο. Τα πλευρά της σφίχτηκαν και τα μάτια της δάκρυσαν στον τσουχτερό ξαφνικό άνεμο.

Πού βρισκόταν;

Η Λους είχε ήδη μετανιώσει για το πανικόβλητο άλμα της στο χρόνο. Ναι, έπρεπε να δραπετεύσει και ναι, ήθελε να εξιχνιάσει το παρελθόν της, να σώσει τους παλιούς εαυτούς της από όλο εκείνο τον πόνο, να καταλάβει τι ήταν αυτή η αγάπη που μοιραζόταν με τον Ντάνιελ όλα αυτά τα χρόνια. Να τη νιώσει αντί να ακούσει γι' αυτήν. Να καταλάβει –και μετά να διορθώσει– αυτή την κατάρα που μοιραζόταν με τον Ντάνιελ, όποια κι αν ήταν.

Όχι, όμως, έτσι. Παγωμένη, μόνη και τελείως απροετοίμαστη για οτιδήποτε, οπουδήποτε κι αν βρισκόταν.

Μπροστά της αντίκρισε έναν χιονισμένο δρόμο, έναν ουρανό γκρίζο σαν ασφάλι πάνω από λευκά κτίρια. Άκουγε κάτι να βροντάει στο βάθος. Αλλά δεν ήθελε να σκεφτεί τι σήμαινε οτιδήποτε απ' όλα αυτά.

«Περίμενε», ψιθύρισε στον Προάγγελο.

Η σκιά σύρθηκε τεμπέλικα μερικά εκατοστά πιο πέρα απ' τα δάχτυλά της. Προσπάθησε να την αρπάξει, αλλά ο Προάγγελος της ξέφυγε και σύρθηκε ακόμα πιο μακριά. Πήδηξε καταπάνω του και έπιασε ένα μικρό υγρό κομματάκι του ανάμεσα στα δάχτυλά της...

Αλλά τότε, μέσα σε μια στιγμή, ο Προάγγελος έγινε απλά μαύρα κομματάκια στο χιόνι. Ξεθώριασαν και μετά εξαφανίστηκαν.

«Τέλεια», μουρμούρισε η Λους. «Και τώρα;»

Στο βάθος, ο στενός δρόμος έστριβε αριστερά και συναντούσε μία σκοτεινή διασταύρωση. Τα πεζοδρόμια ήταν σκεπασμένα με χιόνι που οι κάτοικοι είχαν φτυαρίσει στο πλάι και είχαν

στοιβάξει πλάι από δύο μεγάλες σειρές λευκών πέτρινων κτιρίων που απλώνονταν σαν όχθες ενός ποταμού. Ήταν εντυπωσιακά και δεν έμοιαζαν με τίποτε απ' όσα είχε δει η Λους στη ζωή της, μερικούς ορόφους ύψος και ολόκληρες τις προσόψεις σκαλισμένες με λαμπερές λευκές ασπίδες και περίτεχνους κίονες.

Όλα τα παράθυρα ήταν σκοτεινά. Η Λους είχε την εντύπωση ότι ολόκληρη η πόλη ήταν σκοτεινή. Το μόνο φως ερχόταν από τη μοναχική λάμπα του δρόμου. Αν υπήρχε φεγγάρι, ήταν κρυμμένο πίσω από μια πυκνή κουρτίνα από σύννεφα. Κάτι μπουμπούνισε ξανά στον ουρανό. Καταιγίδα;

Η Λους τύλιξε τα χέρια της γύρω από τους ώμους της. Είχε ξεπαγιάσει.

«Λούσκα!»

Κάποια γυναικεία φωνή. Τραχιά και βραχνή σαν να έβγαινε από μια γυναίκα που είχε περάσει όλη της τη ζωή δίνοντας διαταγές. Αλλά η φωνή έτρεμε κιόλας.

«Λούσκα, ανόητη. Πού είσαι;»

Τώρα ακουγόταν πιο κοντά. Στη Λους μιλούσε; Η φωνή είχε και κάτι άλλο, κάτι παράξενο που η Λους δεν μπορούσε να περιγράψει με λέξεις.

Όταν μια μορφή έστριψε κουτσαίνοντας στη γωνία του χιονισμένου δρόμου, η Λους έμεινε να κοιτάζει τη γυναίκα, προσπαθώντας να την αναγνωρίσει. Ήταν πολύ κοντή, ίσως γύρω στα εβδομήντα. Τα φαρδιά ρούχα της φαίνονταν μεγάλα για το σώμα της. Τα μαλλιά της ήταν σκεπασμένα με ένα χοντρό μαύρο κασκόλ. Όταν είδε τη Λους, το πρόσωπό της συσπάστηκε σε μια περίπλοκη γκριμάτσα.

«Πού ήσουν;»

Η Λους κοίταξε γύρω της. Ήταν το μοναδικό άτομο στο δρόμο. Η ηλικιωμένη γυναίκα μιλούσε σε εκείνη.

«Εδώ», άκουσε τον εαυτό της να λέει.

Στα ρωσικά.

Σκέπασε το στόμα της με το χέρι. Αυτό ήταν το παράξενο

στη φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας: μιλούσε σε μια γλώσσα που η Λους δεν είχε μάθει ποτέ. Και όμως, όχι μόνο κατάλαβε κάθε λέξη, αλλά μπορούσε και να απαντήσει.

«Θα σε σκοτώσω», είπε η γυναίκα λαχανιασμένη καθώς έτρεξε προς τη Λους και την αγκάλιασε με δύναμη.

Για μια γυναίκα που φαινόταν τόσο αδύναμη, η αγκαλιά ήταν πολύ δυνατή. Η ξεστασιά ενός σώματος που πίεζε τη Λους ύστερα από τόσο έντονο κρύο την έκανε να θέλει σχεδόν να κλάψει. Ανταπέδωσε στη γυναίκα την αγκαλιά.

«Γιαγιά;» ψιθύρισε πλησιάζοντας τα χείλη της στο αυτί της γυναίκας, αναγνωρίζοντας με κάποιον τρόπο ότι αυτή ήταν η γιαγιά της.

«Όλα τα βράδια που φεύγω απ' τη δουλειά ανακαλύπτω ότι λείπεις», είπε η γυναίκα. «Τώρα χοροπηδάς τριγύρω μες στο δρόμο σαν τρελή; Δεν πήγες στη δουλειά σήμερα; Πού είναι η αδελφή σου;»

Στον ουρανό ακούστηκε ξανά το μπουμπουνητό. Ήταν σαν να πλησίαζε μια άσχημη καταιγίδα. Και μάλιστα γρήγορα. Η Λους ανατρίχιασε και κούνησε το κεφάλι της. Δεν ήξερε.

«Μάλιστα», είπε η γυναίκα. «Δεν είσαι και τόσο ξένοιαστη τώρα». Μισόκλεισε τα μάτια, για να εξετάσει τη Λους και μετά την έσπρωξε λίγο πιο πέρα για να τη δει καλύτερα. «Θεέ μου, τι είναι αυτά που φοράς;»

Η Λους δίστασε καθώς η γιαγιά της από την προηγούμενη ζωή της κοίταζε με ανοιχτό το στόμα το τζιν της και πέρασε τα κοκαλιάρικα δάχτυλά της πάνω απ' το λινό πουκάμισό της. Άρπαξε τη Λους απ' την κοντή μπερδεμένη αλογοουρά.

«Μερικές φορές νομίζω ότι είσαι τρελή σαν τον πατέρα σου, Θεός σχωρέσ' τον».

«Εγώ...» τα δόντια της Λους έτρεμαν απ' το κρύο. «Δεν ήξερα ότι θα κάνει τόσο κρύο».

Η γυναίκα έφτυσε στο χιόνι για να δείξει την αποδοκιμασία της. Έβγαλε το πανωφόρι της.

«Πάρε αυτό πριν αρπάξεις καμιά πνευμονία».

Τύλιξε το παλτό σφιχτά γύρω απ' τη Λους, που τα δάχτυλά της είχαν μισοπαγώσει καθώς προσπαθούσε με δυσκολία να το κουμπώσει. Μετά η γιαγιά της έλυσε το κασκόλ από το λαιμό της και το τύλιξε γύρω απ' το κεφάλι της Λους.

Ένας δυνατός κρότος στον ουρανό ξάφνιασε και τις δύο. Η Λους κατάλαβε ότι δεν ήταν καταιγίδα.

«Τι είναι αυτό;» ψιθύρισε.

Η ηλικιωμένη γυναίκα την κοίταξε.

«Ο πόλεμος», μουρμούρισε. «Έχασες και τα λογικά σου εκτός απ' τα ρούχα σου; Έλα, πρέπει να φύγουμε».

Καθώς βάδιζαν με κόπο στον χιονισμένο δρόμο, πάνω απ' τις τραχιές πέτρες και τις γραμμές του τραμι, η Λους συνειδητοποίησε ότι τελικά η πόλη δεν ήταν καθόλου άδεια. Λίγα αυτοκίνητα ήταν παρκαρισμένα κατά μήκος του δρόμου, αλλά κάθε τόσο, από τα σκοτεινά κάθετα δρομάκια, άκουγε τα χλιμιντρίσματα των αλόγων που ήταν ζεμένα σε άμαξες και περρίμεναν διαταγές, με τις παγωμένες ανάσες τους να αχνίζουν στον αέρα. Περιγράμματα μορφών έτρεχαν στις στέγες. Σε ένα σοκάκι, ένας άντρας με ένα σκισμένο πανωφόρι έσπρωχνε βιαστικά τρία μικρά παιδιά να μπουν στην καταπακτή που οδηγούσε σε ένα υπόγειο.

Ο στενός δρόμος κατέληγε σε μια φαρδιά λεωφόρο με δέντρα δεξιά κι αριστερά, και άπλετη θέα προς την πόλη. Τα οχήματα που βρισκόνταν εκεί ήταν στρατιωτικά. Φαίνονταν παλιομοδίτικα, σχεδόν παράταιρα, σαν εκθέματα σε κάποιο πολεμικό μουσείο: τζιπ με μαλακή οροφή και τεράστιους προφυλακτήρες, λεπτά, κοκαλιάρικα τιμόνια και το σοβιετικό σφυροδρέπανο ζωγραφισμένο στις πόρτες. Εκτός απ' τη Λους και τη γιαγιά της, όμως, στο δρόμο δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι. Όλα, εκτός από τις απαίσιες βροντές στον ουρανό, ήταν απόκοσμα, στοιχειωμένα ήσυχα.

Στο βάθος έβλεπε ένα ποτάμι και μακριά πίσω του, ένα με-

γάλο κτίριο. Ακόμα και στο σκοτάδι, διέκρινε τα περίτεχνα βέλη και τους σκαλιστούς θόλους του σε σχήμα κρεμμυδιού, που της φαίνονταν οικείοι και μυθικοί ταυτόχρονα. Χρειάστηκε ένα λεπτό για να το χωνέψει – και μέσα της απλώθηκε τρόμος.

Βρισκόταν στη Μόσχα.

Που ήταν μια εμπόλεμη ζώνη.

Στον γκριζο ουρανό υψωνόταν μαύρος καπνός που σημειώνει τις περιοχές της πόλης που είχαν χτυπηθεί: στα αριστερά του τεράστιου Κρεμλίνου και ακριβώς πίσω του και πάλι στο βάθος στα δεξιά. Δε γίνονταν μάχες στους δρόμους, κανένα σημάδι ότι στην πόλη είχαν μπει, προς το παρόν, πεζοί στρατιώτες. Οι φλόγες, όμως, που έγλειφαν τα καμένα κτίρια, η πύρινη μυρωδιά του πολέμου παντού και η απειλή για ακόμα περισσότερα ήταν κατά κάποιον τρόπο πολύ χειρότερα.

Αυτό ήταν το πιο παράτολμο πράγμα που είχε κάνει η Λους στη ζωή της – μπορεί και σε όλες τις ζωές της. Οι γονείς της θα τη σκότωναν αν ήξεραν πού ήταν. Ο Ντάνιελ μπορεί να μην της ξαναμιλούσε ποτέ.

Αλλά απ' την άλλη: κι αν δεν είχαν καν την ευκαιρία να θυμώσουν μαζί της; Μπορεί και να πέθαινε εκεί πέρα, σ' εκείνο το μέτωπο του πολέμου.

Γιατί το είχε κάνει αυτό;

Γιατί έπρεπε. Ήταν δύσκολο να ξεθάψει εκείνο το ελάχιστο ίχνος υπερηφάνειας μέσα στον πανικό της. Αλλά πρέπει να υπήρχε κάπου.

Είχε περάσει μέσα απ' τον Προάγγελο. Μόνη της. Είχε πάει σε ένα μακρινό μέρος και χρόνο, σε ένα παρελθόν που είχε ανάγκη να καταλάβει. Αυτό ήθελε. Αρκετά την πήγαιναν άλλοι πέρα-δώθε σαν πιόνι.

Και τώρα τι θα έκανε;

Επιτάχυνε το βήμα της και έσφιξε το χέρι της γιαγιάς της. Ήταν παράξενο πώς αυτή η γυναίκα δεν είχε ιδέα στην ουσία για το τι περνούσε η Λους, δεν είχε ιδέα ούτε καν ποια

ήταν στ' αλήθεια, κι όμως το σφίξιμο του στεγνού χεριού της ήταν το μόνο πράγμα που έκανε τη Λους να κινείται.

«Πού πάμε;» ρώτησε καθώς η γιαγιά της την τράβηξε σε έναν ακόμα σκοτεινό δρόμο· δεν ήταν λιθόστρωτος και γλιστρούσε. Το χιόνι είχε μουςκέψει τα πάνινα αθλητικά της Λους και τα δάχτυλά της είχαν αρχίσει να καίνε απ' το κρύο.

«Να μαζέψουμε την αδελφή σου, την Κριστίνα», απάντησε συνοφρυωμένη η ηλικιωμένη γυναίκα. «Αυτή που δουλεύει μέρα-νύχτα σκάβοντας στα χαρακώματα με τα γυμνά της χέρια, για να μπορείς εσύ να κοιμάσαι ήσυχη. Τη θυμάσαι;»

Στο σημείο όπου σταμάτησαν δεν υπήρχε λάμπα για να φωτίζει το δρόμο. Η Λους ανοιγόκλεισε μερικές φορές τα μάτια για να συνηθίσει στο σκοτάδι. Στέκονταν σε κάτι που έμοιαζε με πολύ μακρύ χαντάκι, στη μέση της πόλης.

Πρέπει να ήταν τουλάχιστον εκατό άτομα εκεί πέρα. Ήταν όλοι τυλιγμένοι μέχρι τα αυτιά. Κάποιοι είχαν γονατίσει και έσκαβαν με φτυάρια. Άλλοι με τα χέρια τους. Μερικοί στέκονταν σαν να είχαν παγώσει και κοίταζαν τον ουρανό. Κάποιοι στρατιώτες μετέφεραν βαριά φορτία με χώμα και πέτρες σε διαλυμένα καροτσάκια και χειράμαξες, για να τα προσθέσουν στα αναχώματα στο βάθος του δρόμου. Τα κορμιά τους ήταν κρυμμένα κάτω από χοντρά στρατιωτικά μάλλινα χιτώνια που κυμάτιζαν κάτω απ' τα γόνατα, αλλά κάτω απ' τα απσάλινα κράνη τα πρόσωπά τους ήταν εξίσου αδύνατα με εκείνα των πολιτών. Η Λουσίνα κατάλαβε ότι δούλευαν όλοι μαζί, οι άντρες με τις στολές και οι γυναίκες και τα παιδιά, για να κάνουν την πόλη τους ένα οχυρό, να κάνουν ό,τι μπορούσαν, μέχρι την τελευταία στιγμή, ώστε να εμποδίσουν τον εχθρό να περάσει.

«Κριστίνα», φώναξε η γιαγιά της, και η φωνή της είχε τον ίδιο τόνο πανικόβλητης αγάπης όπως όταν φώναζε τη Λους.

Ένα κορίτσι εμφανίστηκε στο πλάι τους σχεδόν αυτόματα.

«Γιατί αργήσατε τόσο;»

Ψηλή και αδύνατη, με σκούρες τούφες μαλλιών να βγαί-

νουν απ' το χαμηλό καπέλο με στενό μπορ που φορούσε, η Κριστίνα ήταν τόσο όμορφη, που η Λους αναγκάστηκε να ξεροκαταπιεί έναν κόμπο στο λαιμό της. Αναγνώρισε αμέσως ότι το κορίτσι ήταν συγγενής της.

Όταν είδε την Κριστίνα, το κορίτσι θυμήθηκε τη Βέρα, την αδελφή της από μίαν άλλη παλιά ζωή της. Η Λους πρέπει να είχε εκατοντάδες αδελφές κατά τη διάρκεια των αιώνων. Χιλιάδες. Και όλες πρέπει να είχαν περάσει κάτι παρόμοιο. Αδελφές και αδελφοί και γονείς και φίλοι που η Λους αγαπούσε και μετά έχανε. Κανέννας τους δε θα περίμενε κάτι τέτοιο. Όλοι είχαν μείνει πίσω να θρηγούν.

Ίσως υπήρχε ένας τρόπος να το αλλάξει αυτό, να το κάνει πιο εύκολο για εκείνους που την αγαπούσαν. Ίσως αυτό ήταν ένα μέρος τού τι μπορούσε να κάνει η Λους στις προηγούμενες ζωές της.

Ο τεράστιος κρότος μιας έκρηξης αντήχησε σε ολόκληρη την πόλη. Τόσο κοντά, που το έδαφος κάτω απ' τα πόδια της Λους τραντάχτηκε και το δεξί αυτί της ήταν λες και είχε σκιστεί στα δύο. Στη γωνία άρχισαν να ουρλιάζουν οι σειρήνες των αντιαεροπορικών.

«Μπάμπα». Η Κριστίνα έπιασε το χέρι της γιαγιάς της. Ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. «Οι Ναζί... έφτασαν, έτσι δεν είναι;»

Οι Γερμανοί. Ήταν η πρώτη φορά που η Λους ταξίδευε στο χρόνο ολομόναχη και πήγε απευθείας στην εποχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

«Επιτίθενται στη Μόσχα;» Η φωνή της έτρεμε. «Απόψε;»

«Έπρεπε να έχουμε φύγει από την πόλη, μαζί με τους άλλους», είπε με κάποια πικρία η Κριστίνα. «Τώρα είναι πολύ αργά».

«Και να εγκαταλείψουμε τη μητέρα σας και τον πατέρα σας και τον παππού σας;» Η Μπάμπα κούνησε το κεφάλι της. «Να τους αφήσουμε μόνους στους τάφους τους;»

«Καλύτερα δηλαδή να τους κάνουμε παρέα στο νεκροταφείο;» αντιμίλησε η Κριστίνα. Άπλωσε το χέρι της στη Λους και της έσφιξε το μπράτσο. «Ήξερες για την επιδρομή; Εσύ και ο κουλάκος φίλος σου; Γι' αυτό δεν ήρθες στη δουλειά το πρωί; Ήσουν μαζί του, έτσι;»

Τι πίστευε η αδελφή της ότι ήξερε η Λους; Με ποιον μπορεί να ήταν; Με ποιον άλλο εκτός απ' τον Ντάνιελ;

Φυσικά. Η Λούσκα πρέπει να είναι μαζί του αυτή τη στιγμή. Και αν τα ίδια τα μέλη της οικογένειάς της μπερδεύουν εκείνη τη Λούσκα με τη Λους...

Το στήθος της σφίχτηκε. Πόση ώρα είχε μέχρι να πεθάνει; Κι αν η Λους κατάφερνε να βρει τη Λούσκα πριν συμβεί αυτό;

«Λούσκα».

Η αδελφή και η γιαγιά της την κοίταζαν.

«Τι έχει πάθει σήμερα;» ρώτησε η Κριστίνα.

«Πάμε», είπε απότομα η γιαγιά. «Νομίζετε ότι οι Μοσκόβιτοι θα κρατήσουν ανοιχτό για πάντα το υπόγειό τους;»

Από πάνω τους, στον ουρανό, ακούστηκε ο μακρόσυρτος βόμβος ενός αεροπλάνου. Τόσο κοντά, που όταν η Λους σήκωσε το κεφάλι της είδε ξεκάθαρα τη μαύρη σβάστικα κάτω απ' τα φτερά του. Τη διαπέρασε ένα ρίγος. Αμέσως, η πόλη σείστηκε από έναν άλλο κρότο και ο αέρας έγινε πικρός από τον μαύρο καπνό. Είχαν χτυπήσει κάτι εκεί κοντά. Άλλες δύο τεράστιες εκρήξεις έκαναν το έδαφος να τριανταχτεί κάτω απ' τα πόδια της.

Στο δρόμο επικρατούσε χάος. Το πλήθος εξαφανιζόταν απ' τα χαρακώματα και όλοι σκόρπιζαν στα δεκάδες στενά δρομάκια. Κάποιοι στάθηκαν στα σκαλιά ενός σταθμού του μετρό στη γωνία για να περιμένουν να τελειώσει ο βομβαρδισμός· κάποιοι άλλοι εξαφανίστηκαν πίσω από σκοτεινισμένες πόρτες.

Ένα τετράγωνο πιο πέρα, η Λους αντιλήφθηκε κάτι που έτρεχε: ένα κορίτσι, περίπου στην ηλικία της, με ένα κόκκι-

νο καπέλο και ένα μακρύ μάλλινο κασκόλ. Γύρισε το κεφάλι της για ένα δευτερόλεπτο μόνο πριν επιταχύνει. Αλλά ήταν αρκετό για τη Λους.

Την είχε βρει.

Ήταν η Λούσκα.

Ξεγλίστρησε απ' τη λαβή της Μπάμπα.

«Συγγνώμη. Πρέπει να φύγω».

Η Λους πήρε μια βαθιά ανάσα και έτρεξε στο δρόμο, κατευθείαν προς τον καπνό που ανέβλυζε μέσα στον πυρετό των βομβαρδισμών.

«Τρελάθηκες;» φώναξε η Κριστίνα. Ωστόσο, δεν την ακολούθησαν. Θα έπρεπε να ήταν τρελές για να το κάνουν.

Τα πόδια της Λους είχαν μουνδιάσει καθώς προσπαθούσε να τρέξει στο πεζοδρόμιο, μέσα στο χιόνι που της έφτανε έως τους αστραγάλους. Όταν έφτασε στη γωνία όπου είχε δει τον εαυτό της, με το κόκκινο καπέλο, έκοψε ταχύτητα. Τότε κράτησε την αναπνοή της.

Μπροστά της, ένα κτίριο που καταλάμβανε σχεδόν το μισό τετράγωνο είχε σκαφτεί ολόκληρο. Η λευκή πέτρα του ήταν μουντζουρωμένη με μαύρη στάχτη. Μια φωτιά έκαιγε βαθιά στον κρατήρα στο πλάι του κτιρίου.

Η έκρηξη είχε τινάξει έξω σωρούς από απροσδιόριστα σκουπίδια απ' το εσωτερικό του κτιρίου. Το χιόνι είχε κόκκινες κηλίδες. Η Λους έκανε πίσω μέχρι που συνειδητοποίησε ότι οι κόκκινες κηλίδες δεν ήταν αίμα αλλά σκισμένο κόκκινο μετάξι. Πρέπει να ήταν το μαγαζί κάποιου ράφτη. Κάμποσες τσουρουφλισμένες κρεμάστρες ρούχων βρίσκονταν σκορπισμένες στο δρόμο. Μία κούκλα ήταν ξαπλωμένη στο πλάι σε ένα χαντάκι. Είχε πιάσει φωτιά. Η Λους αναγκάστηκε να σκεπάσει το στόμα της με το κασκόλ της γιαγιάς της για να μην πνιγεί απ' τις αναθυμιάσεις. Όπου και αν πατούσε, σπασμένα γυαλιά και πέτρες ξεπρόβαλλαν απ' το χιόνι.

Έπρεπε να γυρίσει πίσω, να βρει τη γιαγιά και την αδελ-

φή της που θα τη βοηθούσαν να φτάσει σε κάποιο καταφύγιο, αλλά δεν μπορούσε. Έπρεπε να βρει τη Λούσκα. Δεν είχε φτάσει ποτέ τόσο κοντά σε κάποιον απ' τους παλιούς εαυτούς της. Η Λούσκα ίσως μπορούσε να τη βοηθήσει να καταλάβει γιατί η τωρινή ζωή της Λους ήταν διαφορετική. Γιατί ο Καμ είχε πετάξει ένα αστρόβελος στην προβολή της νομίζοντας ότι είναι αυτή και είχε πει στον Ντάνιελ: «Ήταν ένα καλύτερο τέλος γι' αυτήν»; Ένα καλύτερο τέλος σε σχέση με τι;

Γύρισε αργά γύρω της, προσπαθώντας να εντοπίσει τη λάμψη του κόκκινου καπέλου μέσα στη νύχτα.

Να το.

Το κορίτσι έτρεχε προς τα κάτω, προς το ποτάμι. Η Λους άρχισε να τρέχει κι αυτή.

Έτρεχαν ακριβώς με τον ίδιο ρυθμό. Όταν η Λους έσκυψε, στον ήχο μιας έκρηξης, έσκυψε και η Λούσκα – σαν μια παράξενη ηχώ της κίνησης της ίδιας της Λους. Και όταν έφτασαν στην όχθη και μπροστά τους εμφανίστηκε η πόλη, η Λούσκα πάγωσε στην ίδια ακριβώς θέση όπως και η Λους.

Σαράντα πέντε περίπου μέτρα πιο μπροστά απ' τη Λους, η δίδυμη εικόνα της άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Τόσο μεγάλο μέρος της Μόσχας καιγόταν... Τόσα σπίτια είχαν ισοπεδωθεί. Η Λους προσπάθησε να φανταστεί τις υπόλοιπες ζωές που καταστρέφονταν εκείνο το βράδυ σ' ολόκληρη την πόλη, αλλά τις ένιωθε απόμακρες και απρόσιτες, σαν κάτι για το οποίο είχε διαβάσει σε ένα βιβλίο ιστορίας.

Το κορίτσι είχε αρχίσει να τρέχει και πάλι. Έτρεχε τόσο γρήγορα, που η Λους δε θα μπορούσε να τη φτάσει ακόμα και αν ήθελε. Πέρασαν πλάι από γιγάντιους κρατήρες σκαμμένους στον λιθόστρωτο δρόμο. Πέρασαν δίπλα από φλεγόμενα κτίρια, που έτριζαν με τον απαίσιο κρότο που κάνει η φωτιά όταν εξαπλώνεται σε έναν καινούργιο στόχο. Έτρεξαν δίπλα από σπασμένα, αναποδογυρισμένα στρατιωτικά φορτηγά, που στο πλάι τους κρέμονταν μαυρισμένα μέλη.

Μετά η Λούσκα έστριψε αριστερά σε ένα δρόμο και η Λους δεν την έβλεπε πια.

Η αδρεναλίνη της ανέβηκε στα ύψη. Η Λους έτρεξε πιο γρήγορα, με τα πόδια της να χτυπούν πιο δυνατά το χιόνι, πιο γρήγορα. Οι άνθρωποι τρέχουν έτσι μόνον όταν βρίσκονται σε απόγνωση. Όταν τους δίνει ώθηση κάτι πολύ μεγαλύτερο από τους ίδιους.

Η Λούσκα μόνο προς ένα πράγμα μπορούσε να τρέχει έτσι.
«Λούσκα...»

Η φωνή του.

Πού ήταν; Για ένα λεπτό, η Λους ξέχασε τον παλιό εαυτό της, ξέχασε τη Ρωσιδούλα που η ζωή της κινδύνευε να τελειώσει από στιγμή σε στιγμή, ξέχασε ότι αυτός ο Ντάνιελ δεν ήταν ο Ντάνιελ της, αλλά απ' την άλλη...

Φυσικά και ήταν.

Εκείνος δεν πέθαινε ποτέ. Ήταν πάντα εκεί. Ήταν πάντα δικός της και ήταν πάντα δική του. Το μόνο που ήθελε ήταν τα μπράτσα του, να χαθεί στην αγκαλιά του. Εκείνος θα ήξερε τι έπρεπε να κάνει· θα μπορούσε να τη βοηθήσει. Γιατί τον είχε αμφισβητήσει;

Έτρεξε, μαγεμένη, προς την κατεύθυνση της φωνής του. Δεν έβλεπε, όμως, πουθενά τον Ντάνιελ. Ούτε τη Λούσκα. Ένα τετράγωνο πιο πίσω απ' το ποτάμι, η Λους σταμάτησε απότομα σε μιαν άδεια διασταύρωση.

Η ανάσα της ήταν παγιδευμένη μέσα στα παγωμένα πνευμόνια της. Ένας ψυχρός, τρεμουλιαστός πόνος τριβέλιζε τα αυτιά της και οι παγωμένες βελόνες που κάρφωναν τα δάχτυλά της έκαναν το περπάτημα αβάσταχτο.

Ποια κατεύθυνση έπρεπε ν' ακολουθήσει;

Μπροστά της υπήρχε ένα τεράστιο άδειο οικόπεδο, γεμάτο μπάζα, αποκομμένο απ' το δρόμο, με σκαλωσιές και σιδερένιο φράχτη. Ακόμα και στο σκοτάδι, όμως, η Λους μπορούσε να καταλάβει ότι επρόκειτο για μια παλιότερη κατεδάφιση,

όχι κάτι που είχε καταστραφεί απ' τις οβίδες κατά το βομβαρδισμό.

Δε φαινόταν τίποτα σπουδαίο, μια άσχημη εγκαταλειμμένη βρόμικη τρύπα. Δεν ήξερε καν γιατί στεκόταν ακόμα εκεί πέρα. Γιατί είχε σταματήσει όταν άκουσε τη φωνή του Ντάνιελ...

Μέχρι τη στιγμή που έπιασε σφιχτά το φράχτη, ανοιγόκλεισε τα μάτια της και είδε μια λάμψη από κάτι εκτυφλωτικό.

Μια εκκλησία. Μια μεγαλόπρεπη λευκή εκκλησία που γέμιζε αυτό τον κενό σκουπιδότοπο. Ένα τεράστιο τρίπτυχο από μαρμάρινες ασίδες στην πρόσοψη. Πέντε χρυσά βέλη που υψώνονταν στον ουρανό. Και μέσα: σειρές από κηρωμένα ξύλινα στασίδια μέχρι εκεί όπου έφτανε το μάτι της. Ένας βωμός πάνω από μερικά λευκά σκαλιά. Και όλοι οι τοίχοι και τα ψηλά ταβάνια ήταν σκεπασμένα με υπέροχες περίτεχνες τοιχογραφίες. Παντού άγγελοι.

Ο Ναός του Ιησού Χριστού Σωτήρα.

Πώς το ήξερε αυτό η Λους; Γιατί ένιωθε με κάθε ίνα του κορμιού της ότι αυτό το κενό υπήρξε κάποτε μια επιβλητική λευκή εκκλησία;

Γιατί είχε βρεθεί εκεί πριν από λίγα λεπτά. Είδε τα αποτυπώματα κάποιου άλλου στη στάχτη πάνω στο μέταλλο: η Λούσκα είχε σταματήσει στο ίδιο σημείο, είχε κοιτάξει τα ερείπια της εκκλησίας και είχε νιώσει κάτι.

Η Λους πιάστηκε απ' το κιγκλίδωμα, ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια της και είδε τον εαυτό της –ή μάλλον τη Λούσκα– σαν μικρό κορίτσι.

Καθόταν μέσα, σε ένα απ' τα στασίδια, και φορούσε ένα λευκό φόρεμα από δαντέλα. Ένα εκκλησιαστικό όργανο έπαιζε και ο κόσμος μαζευτόταν σιγά σιγά για να παρακολουθήσει τη λειτουργία. Ο γοητευτικός άντρας στα αριστερά της πρέπει να ήταν ο πατέρας της και η γυναίκα δίπλα του η μητέρα της. Είδε τη γιαγιά που είχε μόλις γνωρίσει, και την Κριστίνα. Φαίνονταν και οι δύο πολύ καλύτερα, πιο καλοταϊσμένες. Η Λους θυμή-

θηκε ότι η γιαγιά είχε πει ότι και οι δύο γονείς της ήταν νεκροί. Αλλά έμοιαζαν τόσο ζωντανοί. Έδειχναν να γνωρίζουν τους πάντες, να χαιρετούν κάθε οικογένεια που περνούσε απ' το στασίδι τους. Η Λους μελέτησε τον παλιό εαυτό της που παρακολούθουσε τον πατέρα της να ανταλλάσσει χειραψία με έναν όμορφο ξανθό νεαρό. Ο νεαρός έσκυψε πάνω απ' το στασίδι και της χαμογέλασε. Είχε τα πιο όμορφα βιολετιά μάτια.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της και το όραμα εξαφανίστηκε. Το οικόπεδο μπροστά της έγινε και πάλι ελάχιστα καλύτερο από χωματερή. Είχε παγώσει. Και ήταν ολομόναχη. Άλλη μια βόμβα έπεσε στην απέναντι όχθη και η έκπληξη έκανε τη Λους να πέσει στα γόνατα. Σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της...

Μέχρι που άκουσε κάποιον να κλαίει σιγανά. Σήκωσε το κεφάλι της και προσπάθησε να διακρίνει μέσα στο βαθύ σκοτάδι των ερειπίων και τότε τον είδε.

«Ντάνιελ», ψιθύρισε.

Ήταν ακριβώς ο ίδιος. Σχεδόν εξέπεμπε φως, ακόμα και στο παγερό σκοτάδι. Τα ξανθά μαλλιά που η Λους δεν ήθελε να σταματήσει ποτέ να χαϊδεύει, τα βιολετιά και γκριζα μάτια που ήταν λες και είχαν φτιαχτεί για να ταιριάζουν απόλυτα με τα δικά της. Εκείνο το εξαίσιο πρόσωπο, τα έντονα ζυγωματικά, τα χείλη του. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και έπρεπε να πιαστεί με περισσότερη δύναμη από τον σιδερένιο φράχτη για να κρατηθεί και να μην τρέξει κοντά του.

Γιατί δεν ήταν μόνος.

Ήταν με τη Λούσκα. Την καθισύχαζε, της χαίδευε το μάγουλο και σκούπιζε τα δάκρυά της με τα φιλιά του. Τα χέρια του ενός ήταν τυλιγμένα στο σώμα του άλλου, τα κεφάλια τους ήταν γερά σε ένα ατέλειωτο φιλί. Ήταν τόσο χαμένοι στο αγκάλιασμά τους, που δεν έδειχναν να αντιλαμβάνονται το δρόμο που τρανταζόταν γύρω τους από μια ακόμα έκρηξη. Έδειχναν λες και οι δυο τους ήταν οι μόνοι άνθρωποι στον κόσμο.

Ανάμεσα στα κορμιά τους δεν υπήρχε τίποτα. Ήταν πολύ

σκοτεινά για να διακρίνει πού σταματούσε το ένα και πού άρχιζε το άλλο.

Η Λουσίνα σηκώθηκε και προχώρησε διστακτικά, από μια στοίβα μπάξα στη διπλανή, μέσα στο σκοτάδι. Το μόνο που ήθελε ήταν να βρεθεί πιο κοντά του.

«Νόμιζα ότι δε θα σε έβρισκα ποτέ», άκουσε η Λους τον παλιό εαυτό της να λέει.

«Πάντα θα βρίσκει ο ένας τον άλλο», είπε ο Ντάνιελ και τη σήκωσε απ' το χώμα και την έσφιξε πιο κοντά του. «Πάντα».

«Ε, εσείς οι δύο!» ακούστηκε μια φωνή από την πόρτα ενός κοντινού κτιρίου. «Θα έρθετε;»

Στην απέναντι μεριά της πλατείας απ' το άδειο οικόπεδο, ένας τύπος που η Λους δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του οδηγούσε μία μικρή ομάδα σε ένα στέρεο πέτρινο κτίριο. Εκεί θα πήγαιναν η Λούσκα και ο Ντάνιελ. Αυτό πρέπει να ήταν το σχέδιό τους απ' την αρχή, να προστατευτούν απ' τις βόμβες μαζί.

«Ναι», φώναξε η Λούσκα στους άλλους. Γύρισε στον Ντάνιελ. «Πάμε μαζί τους».

«Όχι».

Η φωνή του ήταν κοφτή. Νευρική. Η Λους ήξερε πολύ καλά αυτό τον τόνο.

«Θα είμαστε πιο ασφαλείς μακριά απ' το δρόμο. Γι' αυτό δε συμφωνήσαμε να βρεθούμε εδώ;»

Ο Ντάνιελ γύρισε και κοίταξε πίσω τους και τα μάτια του πέρασαν απ' το σημείο ακριβώς όπου κρυβόταν η Λους. Όταν ο ουρανός φωτίστηκε από άλλον ένα γύρο χρυσοκόκκινων εκρήξεων, η Λούσκα ούρλιαξε και έκρυσε το πρόσωπό της στο στήθος του Ντάνιελ. Έτσι η Λους ήταν η μόνη που είδε την έκφρασή του.

Κάτι τον βάραινε. Κάτι πολύ μεγαλύτερο από το φόβο για τις βόμβες.

Οχι, όχι.

«Ντανίλ!» Το αγόρι που βρισκόταν κοντά στο κτίριο κρατούσε ακόμα ανοιχτή την πόρτα για το καταφύγιο. «Λούσκα! Ντανίλ!»

Όλοι οι άλλοι είχαν ήδη μπει μέσα.

Τότε ο Ντανίλ γύρισε ξαφνικά τη Λούσκα προς το μέρος του και τράβηξε το αυτί της κοντά στα χείλη του. Μέσα στις σκιές, στην κρυψώνα της, η Λους πέθαινε να μάθει τι της ψιθύριζε. Αν της έλεγε τα πράγματα που έλεγε και σ' εκείνη όταν ήταν αναστατωμένη ή τρομαγμένη. Ήθελε να τρέξει προς το μέρος τους, να τραβήξει τη Λούσκα μακριά του – αλλά δεν μπορούσε. Κάτι βαθιά μέσα της δεν μπορούσε να κουνηθεί.

Κάρφωσε το βλέμμα της στην έκφραση της Λούσκα, λες και ολόκληρη η ζωή της εξαρτιόταν από αυτό.

Μπορεί πράγματι και να εξαρτιόταν.

Η Λούσκα έγενεψε καταφατικά καθώς της μιλούσε ο Ντανίλ και το πρόσωπό της από τρομοκρατημένο έγινε ήρεμο, σχεδόν γαλήνιο. Έκλεισε τα μάτια της. Έγενεψε άλλη μια φορά καταφατικά. Μετά έγειρε πίσω το κεφάλι και στα χείλη της απλώθηκε αργά ένα χαμόγελο.

Χαμόγελο;

Αλλά γιατί; Πώς; Ήταν σχεδόν σαν να ήξερε τι επρόκειτο να γίνει.

Ο Ντανίλ την πήρε στην αγκαλιά του και την έπιασε απ' τη μέση. Την έγειρε προς τα πίσω και έσκυψε για να της δώσει ακόμα ένα φιλί, πιέζοντας τα χείλη του με δύναμη πάνω στα δικά της, περνώντας τα χέρια του μέσα απ' τα μαλλιά της και μετά πάνω απ' τα πλευρά της, πάνω από κάθε εκατοστό του κορμιού της.

Ήταν τόσο παθιασμένο φιλί, που η Λους κοκκίνισε, τόσο προσωπικό, που δεν μπορούσε να ανασάνει, τόσο υπέροχο, που δεν μπορούσε να τραβήξει το βλέμμα της από πάνω τους. Ούτε για μια στιγμή.

Ούτε καν όταν η Λούσκα ούρλιαξε.

Και μετατράπηκε σε στήλη πύρινης λευκής φλόγας.

Η δίνη της φωτιάς ήταν απόκοσμη, ρευστή και σχεδόν κομψή με έναν μακάβριο τρόπο, σαν ένα μακρύ μεταξωτό μαντίλι που τυλιγόταν γύρω απ' το λεπτό σώμα της. Καταβρόχθιζε τη Λούσκα, έβγαινε από μέσα της και παντού γύρω της και φωτιζε το θέαμα των λεπτών χειρών της που σπαρταρούσαν και τινάζονταν... μέχρι που σταμάτησαν. Ο Ντανίλ δεν την άφησε, ούτε καν όταν η φωτιά καψάλισε τα ρούχα του, ούτε όταν ήταν αναγκασμένος να κρατάει ολόκληρο το βάρος του άκαμπτου άψυχου σώματός της, ούτε όταν οι φλόγες έκαψαν τη σάρκα της με ένα άσχημο πικρό τσουρούφλισμα, ούτε όταν το δέρμα της άρχισε να φουσκώνει και να μαυρίζει.

Μόνον όταν η φωτιά έσβησε σφυρίζοντας, τόσο γρήγορα στο τέλος, σαν ένα μοναχικό κερί που σβήνει τσιτσιρίζοντας, και δεν είχε μείνει πια τίποτε άλλο να κρατάει, τίποτε άλλο παρά στάχτες, τότε μόνον ο Ντανίλ άφησε τα χέρια του να πέσουν στο πλάι.

Μέσα στα πιο τρελά όνειρα της Λους, για το ταξίδι στο παρελθόν και την επίσκεψη στις προηγούμενες ζωές της, δεν είχε φανταστεί ούτε μία φορά κάτι τέτοιο: τον ίδιο της το θάνατο. Η πραγματικότητα ήταν πολύ πιο φριχτή από οτιδήποτε θα μπορούσαν να έχουν επινοήσει οι πιο σκοτεινοί εφιάλτες της. Στεκόταν στο παγωμένο χιόνι, έχοντας παραλύσει απ' το θέαμα και το σώμα της είχε χάσει την ικανότητα να κινείται.

Ο Ντανίλ απομακρύνθηκε παραπατώντας απ' την καμένη μάζα στο χιόνι και άρχισε να κλαίει. Τα δάκρυα που έτρεχαν στα μάγουλά του σχημάτιζαν καθαρά ρυάκια πάνω στην καπνιά που ήταν ό,τι είχε απομείνει από εκείνη. Το πρόσωπό του συσπάστηκε. Τα χέρια του έτρεμαν. Στη Λους φαινόταν μεγάλα και γυμνά και άδεια, λες και –η σκέψη και μόνο της προκαλούσε μια παράλογη ζήλια– η θέση των χειρών του ήταν γύρω απ' τη μέση της Λούσκα, μέσα στα μαλλιά της, να χαϊδεύουν τα μάγουλά της. Τι στο καλό έκανες με τα χέρια

σου, όταν το μοναδικό πράγμα που ήθελαν να κρατήσουν είχε φύγει τόσο ξαφνικά και τόσο φρικιαστικά;

Ο πόνος στο πρόσωπό του τύλιξε την καρδιά της Λους και την έσφιξε, στύβοντάς την τελείως. Πέρα από τον πόνο και τη σύγχυση που ένιωθε, το να βλέπει τον δικό του πόνο ήταν ακόμα χειρότερο.

Έτσι ένιωθε σε κάθε ζωή.

Κάθε θάνατο.

Ξανά και ξανά και πάλι και πάλι.

Η Λους έκανε λάθος να σκέφτεται ότι ο Ντάνιελ ήταν εγωιστής. Δεν ήταν ότι δεν τον ένοιαζε. Τον ένοιαζε τόσο πολύ, που τον έκανε κομμάτια. Η ίδια εξακολουθούσε να το μισεί όλο αυτό, αλλά ξαφνικά καταλάβαινε την πικρία του, τους ενδοιασμούς του για όλα. Ο Μάιλς μπορεί να την αγαπούσε, αλλά η αγάπη του δεν είχε καμία σχέση με την αγάπη του Ντάνιελ.

Ποτέ δε θα μπορούσε να γίνει.

«Ντάνιελ!» φώναξε και βγήκε απ' τις σκιές, πηγαίνοντας προς το μέρος του.

Ήθελε να του ανταποδώσει όλα τα φιλιά και τις αγκαλιές που τον είχε μόλις δει να δίνει στον παλιό εαυτό της. Ήξερε ότι ήταν λάθος, ότι ήταν όλα λάθος.

Τα μάτια του Ντανίλ άνοιξαν διάπλατα. Μια έκφραση απελπισμένου τρόμου σχηματίστηκε στο πρόσωπό του.

«Τι είναι αυτό;» είπε αργά. Κατηγορηματικά. Σαν να μην είχε μόλις αφήσει τη Λούσκα του να πεθάνει. Λες και το ότι η Λους βρισκόταν εκείνη τη στιγμή εκεί να ήταν χειρότερο από το ότι είχε μόλις δει τη Λούσκα να πεθαίνει. Σήκωσε το χέρι του, που ήταν μαύρο απ' τη στάχτη και την έδειξε. «Τι συμβαίνει;»

Ήταν οδυνηρό να τον βλέπει να την κοιτάζει έτσι. Σταμάτησε απότομα και ανοιγόκλεισε τα μάτια της για να διώξει ένα δάκρυ.

«Απάντησέ του», είπε κάποιος, μια φωνή απ' το σκοτάδι. «Πώς ήρθες εδώ;»

Η Λους θα αναγνώριζε παντού αυτή την υπεροπτική φωνή. Δε χρειάστηκε να περιμένει να δει τον Καμ να βγαίνει από την πόρτα του καταφυγίου.

Με έναν απαλό ήχο και ένα θρόισμα σαν τεράστια σημαία που ξεδιπλώνεται, άπλωσε τα τεράστια φτερά του. Εκτείνονταν πίσω του και τον έκαναν ακόμα πιο μεγαλόπρεπο και τρομαχτικό απ' ό,τι συνήθως. Η Λους δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα της από πάνω τους. Φώτιζαν με μια χρυσή λάμψη τον σκοτεινό δρόμο.

Το κορίτσι μισόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να καταλάβει τη σκηνή μπροστά της. Υπήρχαν κι άλλοι, κι άλλες μορφές που καιροφυλακτούσαν στις σκιές. Και τότε βγήκαν όλοι μπροστά.

Η Γκάμπι. Ο Ρόλαντ. Η Μόλι. Η Αριάν.

Ήταν όλοι τους εκεί. Όλοι με τα φτερά τους προτεταμένα. Μια αστραφτερή θάλασσα από χρυσό και ασήμι, εκτυφλωτικά λαμπεροί στον σκοτεινό δρόμο. Έδειχναν να βρίσκονται σε επιφυλακή. Οι μύτες των φτερών τους τρεμούλιαζαν σαν να ήταν έτοιμοι να ριχτούν στη μάχη.

Για μια φορά, η Λους δεν ένιωσε σαστισμένη απ' την εκθαμβωτική ομορφιά των φτερών τους. Ένιωσε αηδιασμένη.

«Το παρακολουθείτε όλοι σας *κάθε φορά*;» ρώτησε.

«Λούσκα», απάντησε η Γκάμπι με ήρεμο τόνο. «Πες μας απλώς τι συμβαίνει».

Τότε βρέθηκε δίπλα της ο Ντανίλ και την άρπαξε απ' τους ώμους.

«Λούσκα!»

«Δεν είμαι η Λούσκα!» φώναξε η Λους, που τραβήχτηκε μακριά του και ανέβηκε πέντ' έξι σκαλιά για να απομακρυνθεί.

Ένιωθε φριχτά. Πώς άντεχαν να ζουν; Πώς μπορούσαν όλοι τους να μένουν απαθείς και να τη βλέπουν να πεθαίνει; Δεν άντεχε άλλο. Δεν ήταν έτοιμη να το δει αυτό.

«Γιατί με κοιτάζεις έτσι;» τη ρώτησε ο Ντανίλ.

«Δεν είναι αυτή που νομίζεις, Ντανίλ», είπε η Γκάμπι. «Η Λούσυκα έχει πεθάνει. Αυτή είναι... αυτή είναι...»

«*Τι είναι;*» ρώτησε ο Ντανίλ. «Πώς βρίσκεται εδώ; Πότε;...»

«Κοίταξε τα ρούχα της. Προφανώς...»

«Βούλωσ' το, Καμ, μπορεί και να μην είναι», τον διέκοψε η Αριάν, αλλά φαινόταν κι εκείνη να φοβάται ότι η Λους ήταν αυτό που πήγαινε να πει ο Καμ.

Άλλο ένα ουρλιαχτό έσκισε τον αέρα και μετά ακούστηκε μια έκρηξη από θραύσματα που έπεσε σαν βροχή στα κτίρια στην απέναντι πλευρά του δρόμου, ξεκούφανε τη Λους και έβαλε φωτιά σε μια ξύλινη αποθήκη. Οι άγγελοι δεν έδιναν καμία σημασία στον πόλεμο γύρω τους παρά μόνο σ' εκείνη. Μεταξύ των αγγέλων και της Λους τώρα μεσολαβούσαν μόνο έξι-εφτά μέτρα και έδειχναν να τη φοβούνται τόσο, όσο κι αυτή εκείνους. Κανένας τους δεν πλησίαζε περισσότερο.

Μέσα στο φως απ' το φλεγόμενο κτίριο, η σκιά του Ντανίλ έπεφτε μπροστά απ' το σώμα του. Η Λους συγκεντρώθηκε για να την καλέσει κοντά της. Θα τα κατάφερνε; Μισόκλεισε τα μάτια και κάθε μυς στο κορμί της σφίχτηκε. Ήταν ακόμα τόσο αδέξια, δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να κάνει για να φέρει τη σκιά στα χέρια της.

Όταν οι σκοτεινές γραμμές άρχισαν να τρεμουλιάζουν, της επιτέθηκε. Άρπαξε τη σκιά με τα δυο της χέρια και άρχισε να στροβιλίζει τη σκοτεινή μάζα σε μια μπάλα, όπως είχε δει να κάνουν οι δάσκαλοί της, ο Στίβεν και η Φρανσέσκα, τον πρώτο καιρό που ήταν στο Σόρλαϊν. Οι Προάγγελοι που είχαν μόλις κληθεί ήταν συνήθως κουβαριασμένοι και ασχημάτιστοι. Πρώτα έπρεπε να ζυμωθούν για να αποκτήσουν ξεκάθαρη μορφή. Μόνο τότε μπορούσε κανείς να τους απλώσει και να σχηματίσει μια μεγαλύτερη επίπεδη επιφάνεια. Τότε ο Προάγγελος μεταμορφωνόταν: σε οθόνη μέσα απ' την οποία μπορούσε κάποιος να ρίξει μια ματιά στο παρελθόν – ή σε πύλη μέσα απ' την οποία μπορούσε να περάσει.

Ο συγκεκριμένος Προάγγελος ήταν κολλώδης, αλλά κατάφερε να τον ξεκολλήσει γρήγορα και να του δώσει σχήμα. Έβαλε το χέρι της μέσα και άνοιξε την πύλη.

Δεν μπορούσε να μείνει άλλο εκεί πέρα. Είχε μιαν αποστολή: να βρει τον εαυτό της ζωντανό σε κάποια άλλη ζωή και να μάθει τι ήταν αυτό το τίμημα που είχαν αναφέρει οι Απόκληροι και, τελικά, να εντοπίσει την προέλευση της κατάρας ανάμεσα σ' εκείνη και τον Ντάνιελ.

Και να τη λύσει.

Οι άλλοι έμειναν με ανοιχτό το στόμα καθώς η Λους χειριζόταν τον Προάγγελο.

«Πότε έμαθες να το κάνεις αυτό;» ψιθύρισε ο Ντανίλ.

Η Λους κούνησε το κεφάλι της. Η εξήγησή της απλώς θα τον μπέρδευε.

«Λουσίιντα!»

Το τελευταίο πράγμα που άκουσε ήταν η φωνή του να λέει το πραγματικό της όνομα.

Παράξενο, κοίταζε το σαστισμένο του πρόσωπο, αλλά δεν είχε δει τα χείλη του να κουνιούνται. Το μυαλό της έπαιζε παιχνίδια.

«Λουσίιντα!» φώναξε ξανά με φωνή που δυνάμωνε πανικόβλητη, λίγο πριν η Λους βουτήξει με το κεφάλι μέσα στο σκοτάδι που την καλούσε.